

Предговорът резонира в *Силуета*, където деликатно биват коригирани основни негови положения. Донякъде може да твърдим, че необективните, преднамерени изводи на Пенчо Славейков са естествен резултат от проспективните интенции, които по принцип движат парадигматичното слово. Тук бихме могли да изтъкнем и несъмнения приоритет на д-р Кръстев – приоритета на тоталната ретроспекция, на окончателното твърдение: на практика Яворовото поетическо творчество е приключило през 1910 г., а антологията „Подир сенките на облаците“ може и трябва да се чете като негов репрезентативен финал.

В стремежа към *речеви* ефект *Предговорът* демонстрира настъпателна самодостатъчност: решим ли да поделим тематично неговия обем, ще установим, че филипиките срещу убоги критици и читатели изпълват две трети от пространството му, докато същностните оценки за Яворовата поезия едва успяват да заемат останалата една трета. Разбира се, подобна неравномерност в тематичното функциониране не трябва непременно да се мисли като сигурен признак за пренебрежението и незаинтересоваността на критика към неговия обект на обговаряне (не на изследване). Но при съпоставка с д-р-Кръстевия *Силует* отдалечаването на Пенчо Славейков от предмета на говорене става прекалено явно. За *Силуета* е характерна точно обратната тенденция: той не е разнопосочно пилееща се *реч*, а промислен и структуриран *текст*, нормативно звучащ *език*. Вдаден изцяло на своя обект – не на поезията, а на „силуета“ Яворов – той максимално се извисява над чуждите визии, изобщо не ги споменава и припомня, всячески избягва да се докосва до тях.

Това предопределя и неговото охудожествяване или – херметизирането сред Яворовия образен свят (сред света на късната му поезия) неизбежно води до навлизане на поетови-